

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

„Чи не хочете й ви відійти?“

Івана 6:60-71 (67!)

Проповідь

„Чи не хочете й ви відійти?“

Івана 6:67

„Вірую ...“

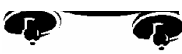
чи віруємо в те, що говоримо

„Історія УЄРЦ“
с.Таврійське
Херсонська обл.

Опитування
„Що ви думаєте про ікони, які мироточать?“

Дитяча історія

НОВИНИ

„Розпорядок служінь“

Як ви думаєте, чи завжди люди любили Ісуса? Чи завжди Він подобався людям? Я зараз тут не говорю про фарисеїв чи книжників, не говорю також про юдейську верхівку, я говорю про простих людей, учнів Ісуса. Чи завжди їм подобалося те, що Ісус говорив, і що Він робив? Чи були такі учні, які побувши з Ісусом певний час, відійшли від Нього, зреклися Його?

Знаєте, до цього моменту я також свято вірив, що у Ісуса не було недругів, по крайній мірі серед своїх (не рахуючи Юду Іскаріотського). Кожного разу, читаючи Слово Господнє, я бачу як багато людей приходило до Нього; саме приходило, а не відходило. Мені здавалося, що всі, кому Ісус допоміг, кого Він покликав, всі вони до кінця життя мали б остатися вірні Йому. Мені здавалося, що вчення Ісуса не може бути поганим чи незрозумілим і послідовників має бути все більше і більше. Тільки подумайте, скільки Ісус зробив добра, чудес, скількох людей Він нагодував, не тільки фізично, але й духовно. Послідовників і учнів у Ісуса мало б бути незлічена кількість. Так само, як збільшується сніжна куля, так і учнів Ісуса мало б бути все більше і більше.

Але про що ми щойно прочитали? Ми читаємо, що „з того часу відпали багато-хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним“. Що це, взагалі, таке? Як могло таке статися? Як можна не любити слів Ісуса? І взагалі, як ви думаєте, хто був винен у тому, що стільки багато учнів відійшли від Ісуса? Можливо Ісус був винен, що можливо щось не те сказав, чи не всім догодив? Можливо саме Христос був винен, що не зміг втримати людей? Як ви думаєте? Чи можливо, тут причина у комусь іншому?

Давайте подивимося на цю ситуацію і подумаємо, що є тут цікаве для нас особисто.

Дійсно, за Ісусом слідувало дуже багато народу. Серед них були не тільки ті, які прагнули вилікуватися від якихось хвороб, але й такі, які покладали якісь надії на Ісуса. Скільки Господь показав чудес для них, скільки доброго Він зробив для таких людей, проте все ще траплялися люди, які не могли Його зрозуміти, або ж не хотіли.

Проблема, яка з'явилася у так званих учнів Христових полягала в тому, що Ісус назвав Себе „хлібом життя“, споживаючи який, люди будуть мати життя вічне. Цим хлібом було Його тіло, яке було віддане за наші гріхи на хресті. Його кров була пролита за наші гріхи. Споживаючи Його тіло і п'ючи Його кров, (звичайно не в буквальному значенні цього виразу) така людина буде мати життя вічне. Це зараз ми знаємо, що це є Господня Вечеря, а тоді люди не могли зрозуміти, що Він говорить про Своє тіло і кров, чи скоріше всього, не хотіли вони розуміти.

Швидше за все, люди не хотіли слухати таких слів Ісуса. В грецькому тексті 60 вірша написано слово „склерос“, що значить не тяжке для розуміння, а тяжке для прийняття. На початку 6 розділу ми читаємо, що Ісус зробив чудо, нагодувавши 5000 людей, в тому числі і тих Його учнів, які пізніше відійшли від Христа. Чудо, чи не так? Як ви думаєте, чи довго народ дивувався таким чудом? Не довго. Коли Ісус пробував щось сказати таким людям, щось довести, вони на це відповіли, що хочуть побачити якийсь чудо: „а вони відказали Йому: Яке ж знамено Ти чиниш, щоб побачили ми й поїняли Тобі віри?“ (30 вірш) Хочеться запитати таких людей, а де ж ви були декілька годин тому, коли Ісус 5 хлібами і 2 рибами нагодував 5000 людей?

Проблема дійсно була. Напевно, ця проблема була в Ісусі – не зміг Він догодити всім тим людям, які були Його учнями. Він був не той, на кого юдеї чекали. Іншими словами, юдеї не такого Месію чекали. Багато народу ходило з Ісусом, багато люди бачили чудес, знамен, добра від Ісуса і варто було сказати Господу лише одне слово, дати волю народу, юдеї відразу Його коронували б на царя, підняли б повстання проти римлян і на чолі поставили б Ісуса зі зброєю в руках на білому коні. Саме такого хотіли бачити Месію юдеї – сильного, непереможного, котрий звільнить їх від гніту римлян і всіх інших народів. Про це читаємо в 15 вірші. Ісус, знаючи такі їх наміри, навіть був вимушений втікати від цих людей, переховуватися, щоб дійсно Його не коронували.

Не догодив Ісус тому народу. Саме тому, як пише апостол Іван, багато-хто з учнів відійшли від Господа і більше з Ним не ходили. Якось у нашому житті виходить так, що чим більше послідовників у якійсь партії, скажімо, тим правильніша та партія. Якщо у лєнінізму багато послідовників, значить Ленін молодець. Але чомусь в Ісуса це не так. Чомусь Ісус не намагався перемогти кількості, але Він переміг якістю. Дійсно, широкую дорогу легко знайти і багато хто йде по ній, але мало таких, які йдуть по вузькій стежині.

Коли Ісус побачив, що багато учнів залишило Його, як ви думаєте, що було на серці у Господа? Ще ніколи добрий Пастир не бачив заблукалих овець, які бігли до своєї погибелі, і Його серце було наповнене жалем і плачем за них: „Єрусалиме, Єрусалиме... Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!” Ісус прекрасно знав, який буде кінець їх життя без Спасителя. Істинно, багато звалих, та мало вибраних.

З таким сумом на серці Ісус звернувся і до Своїх апостолів, до найближчих Йому людей з запитанням: „Чи не хочете й ви відійти?” Я не знаю, що думали про те Петро відповів: „До кого ми життя вічного”. В кому ще ми може бути істинним Спасителем? втрачимо Тебе? Який ще книжник правдивий путь у Царство страшно відповідь, що хоч ці люди для Христа, проте є той, який

звернувся і до Своїх апостолів, до запитанням: „Чи не хочете й ви відійти?” Я не знаю, що думали про те Петро відповів: „До кого ми життя вічного”. В кому ще ми може бути істинним Спасителем? втрачимо Тебе? Який ще книжник правдивий путь у Царство страшно відповідь, що хоч ці люди для Христа, проте є той, який

Сумна це історія людей, які нібито Ісусовими, але згодом за сьогоднішніх людей, мають проблему з зараз не може Христос, догодити отримали те, чого

таких і сьогодні, які шукають в Богові, чи в церкві не спасіння, а задоволення якихось своїх власних інтересів. Частіше чути запитання не те: „що я можу дати церкві?”, але навпаки: „що я можу отримати від церкви?” Для багатьох Господь, християнство, церква не вигідні.

Розумієте, до церкви приходять багато людей, але існує сумний факт, який був як за часів Ісуса, так він є і зараз: багато хто почувши про істинну віру, спасіння – розчаровуються, не можуть, чи не хочуть приймати його. Людям можуть подобатися слова, але коли потрібно щось робити, тоді багато хто відпадає. Багато хто відпадає, бо не хоче чути, коли в церкві говорять про гріх, про серце, про дияконію, і тому подібне.

Як ви думаєте, чого так буває? Чому і в наш час багато хто відпадає від церкви? В чому, чи в кому є вина? Напевно, все ж таки і сьогодні Христос винен, так як не може Він догодити всім людям, не може Він бути для всіх добрий. Не може і не хоче. Він є Бог, а не ми, і це не Він має підстроюватися під нас, під наші вимоги, а ми маємо виконувати те, що Він нам сказав.

Тому, доцільно тут, для кожного з нас задати собі запитання, яке задавав Христос Своїм апостолам: „Чи не хочете й ви відійти?” І якщо хтось може знайти інший шлях до спасіння, якщо хтось знає іншого Спасителя, або якщо хтось взагалі не прагне бути спасеним, не прагне мати життя вічного, то така людина справді може відійти. Господь нікого не змушує вірити в Нього, а шукає цілком вільного та добровільного слідування за Ним.

Тому, найкраща наша відповідь, нехай буде разом з апостолом Петром: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого і наш особистий Спаситель! І ні в кому іншому спасіння ми не знайдемо.

„Вірую...”

чи думаємо ми, що говоримо?

Шановні читачі. В попередніх номерах газети ми з вами розмірковували над молитвою „Отче Наш”. В ній дійсно є дуже багато чудесних речей, про які ми говоримо, але часто не задумуємось, що вони означають. Інколи, говорячи цю молитву, людина може не вірити в те, що говорить, або в глибині свого серця не хоче того, чого вона просить від Бога. Розуміючи таке, постає тоді запитання до всіх нас: чи думаємо ми про те, що говоримо для Бога?

Закінчивши з молитвою, надіюсь, що відтепер ми будемо вдумуватися в ті слова, які походять з наших уст. Проте, у більшості церков, деномінацій є ще певні слова, які використовуються на службі і які часто людина може повторювати, не розуміючи їх, або ж не вірячи в те, що говорить. Ці слова є Символ віри, віровизнання, або „Вірую...”, як називають у багатьох церквах. В більшості відомих нам церков цей символ віри співвають, в інших просто промовляють всі разом, тим не менше знову хочу задати вам запитання: чи дійсно ви вірите в те, що говорите? Чи дійсно ви розумієте ті слова, які промовляють ваші вуста? І чи промовляє ті самі слова ваше серце? Адже, знову ж таки, якщо ми від широго серця не віримо у це, або не розуміємо того символу віри, тоді навіщо його взагалі промовляти?

Давайте спробуємо подумати над цим віровизнанням церкви. В цьому і в наступних номерах нашої газети ми будемо детально вивчати ці слова, вивчати саме Апостольський символ віри, який приймається у всіх церквах. І будемо вивчати, використовуючи Гайдельберзький Катехізіс, який, на мою думку, намагається пояснити певні речі дуже просто і дуже доступно.

Почнемо вивчення з перших слів символу віри: „Вірую в Бога-Отця Вседержителя, Творця неба і землі”. Знову ж таки, перше запитання: Чи дійсно ви вірите в те, що говорите? Чи дійсно ви вірите щирим серцем в Бога, в Бога-Отця, у Бога-Вседержителя, у Бога, як Творця неба і землі? Яке пояснення дає цим словам Катехізіс: „вірую в те, що одвічний Отець нашого Господа Ісуса Христа, який з нічого створив небо і землю і все, що наповнює їх (Бут.1-2; Вих.20:11; Пс.33:6; Дії 4:24; 14:15), який продовжує

утримувати їх та панувати над ними Своєю одвічною постановою і провидінням (Пс.104; Матв.6:30; 10:29; Еф.1:11), є моїм Богом і Отцем через Сина Свого Ісуса Христа (Ів.1:12-13; Рим.8:15-16; гал.4:4-7). На Нього так покладаюся, що не маю жодних сумнівів в тому, що Він забезпечить все необхідне для мого тіла та душі (Пс.55:22; Матв.6:25-27; Лук.12:22-31) і поверне на добро мені якби то не було страждання, що Він допускає в цьому сумному світі (Рим.8:28). Він в змозі зробити це, тому що Він Всемогутній Бог (Бут.18:14; Рим.8:31-39); Він бажає цього, тому що Він вірний Отець (Матв.7:9-11)".

Прекрасні слова, чи не так? Але який відсоток з тих людей, які говорять „Вірую...”, справді мають таку віру в Бога? Перше суперечливе питання є у визнанні Бога, як Творця. Є люди, які заперечують те, що Бог створив все за шість днів. Вони заявляють, що всесвіт це продукт такого процесу, який продовжувався мільйони років. Ці люди називаються еволюціоністами. Є й такі, які намагаються об'єднати еволюцію з творінням. Вони стверджують в тій чи іншій формі, що всесвіт є продуктом довгого еволюційного процесу, але в певний збіг обставин Бог втрутився, створив людину. Ці люди називаються віруючими еволюціоністами. Але дивлячись на ці теорії, які не мають жодного підтвердження, а лише самі припущення, розумієш, що в такої точки зору, все що створене на цій планеті, включаючи людину, не має ніякої цінності, адже все це є продуктом випадку. Така є думка еволюціоністів. На їх погляд людина не має унікальної цінності. Вона є випадком найвищого рівня і займає найвищу сходинку еволюційного розвитку. Коротше кажучи, еволюція не визнає Бога, Його творчих сил і замислів.

Сьогодні, віруючі еволюціоністи наголошують, що вони мають зовсім іншу орієнтацію. Але чи справді так воно є? Вони сприймають теорію еволюції про те, що світ має вже мільйони років і людина зазнала впливу еволюційного процесу, але вони хочуть, щоб і Бог якийсь вписувався до цієї картини. Чи вдається це їм? Ми думаємо, що ні. Якщо еволюціоністи винні в запереченні Бога як Творця, то віруючі еволюціоністи зайняті тим, що пристосовуються до Бога, як Творця. Вони примушують себе здійснити щось на зразок поєднання між релігією і наукою. На жаль, вони стикаються з теорією, яка не має нічого спільного, як з наукою, так і з вченням Святого Письма.

Підсумувавши все це, потрібно уявити собі, що найкращим наближенням до творіння є віра в одне, а саме покірність Слову Божому. Буття говорить про творіння за 6 днів. Але чи дійсно це були дні чи епохи? Чи існує розбіжність між Бут.1:1 та Бут.1:2? Ми наполягаємо на правдивості твердження Буття. За 6 днів, як ми знаємо, Бог створив все. Чому ми повинні в цьому сумніватися? Хіба Бог не Всесильний? Хіба є щось таке, що занадто для Нього? Всі, хто заперечує Бут. 1 і схиляються в напрямку еволюції чи віруючих еволюціоністів, мають проблему не з наукою, її теоріями і не з релігією та її вченням, вони мають проблему з Богом.

Ми дещо спробували пояснити про Бога-Творця, але є ще один важливий вислів про Бога, як Вседержителя. Що це означає? Бог дійсно не лише створив небо і землю, і все, що наповнює їх, але й продовжує утримувати їх далі. Як Бог утримує все і зараз? Своєю радою і провидінням. Що таке це Боже провидіння? В Катехізисі ми можемо знайти відповідь на це: „Провидіння - це всемогутня й всюдиприсутня сила Божа (Єр.23:23-24; Дії 17:24-28), якою Він утримує, як Своєю рукою, небо і землю і все створіння (Євр.1:3) і так править ними, що листя і трава, дощ і посуха, врожайні та неvroжайні роки, їжа та пиття, здоров'я та хвороба, процвітання та злидні (Єр.5:24; Дії 14:15-17; Ів.9:3) - все це в дійсності дається нам не випадково (Пр.16:33), а з Божої батьківської руки (Матв.10:29)".

Це є також прекрасне твердження, але чи не має у нас проблем з цим твердженням? Чи приймаємо ми це? Чи віримо ми саме у такого Бога-Вседержителя? Давайте подумаємо над цими запитаннями. Але, якщо ми не зовсім приймаємо Бога, як Творця, не зовсім приймаємо Бога, як Вседержителя, тоді нам потрібно задуматися, чи варто нам говорити ці слова з „Вірую...”, коли ми не зовсім віруємо в те, що говоримо? Нижче будуть подані знову важливі запитання, які допоможуть вам визначитися у вашій вірі відносно нашого Бога.

А на закінчення хочу подати ще один текст з Катехізису відносно творіння і провидіння – це буде запитання і відповідь: „Запитання: Як пізнання Божого творіння та провидіння допомагає нам? Відповідь: Це дає нам терпіння, коли обставини проти нас (Йов 1:21-22; Як.1:3), вдячність, коли обставини сприяють нам (1 Сол.5:18), і міцну впевненість на майбутнє в тім, що ніщо не зможе відлучити нас від любові нашого вірного Бога і Отця (Пс.55:22; Рим.5:3-5; 8:38-39). Він утримує у Своїй руці всі створіння настільки надійно, що без Його на те воли вони не можуть ані зрушити, ані похитнутись (Пр.21:1; Дії 17:24-28).”

Мурза В.В.

На основі книги James Visscher "I BELONG"

Запитання :

1. Що означає створити? Як саме Бог творив? (Євр.11:3)
2. Чи можете ви, як віруючий, поєднати створіння і еволюцію?
3. Чи були дні створіння по 24 години, чи довгими? Доведіть.
4. Що ще Бог створив крім небес і землі? Чому Бог їх створив? Що сталося з деякими з них? Чим вони зайняті сьогодні?
5. Яким чином Бог є нашим Отцем?
6. Яким чином Бог є Отцем всіх людей, і яким чином Він не є Отцем всіх людей? Поясніть свою відповідь.
7. Яку втіху чи радість ти маєш з того, що Бог є твоїм Творцем? Що ти маєш з того знання, що Бог є також твоїм Отцем?
8. Бог є Всемогутній. Що це означає? Чи означає це, що Бог може зробити все? Обґрунтуйте відповідь. Чи є щось таке, що Бог не може зробити? Поясніть відповідь?
9. Звідки взялося слово „провидіння” і що воно означає? (Дії 17:24-28) Які три аспекти тут пов'язані з Божим провидінням?
10. Боже провидіння поширюється і на маленькі речі, не тільки на великі. Що це за малі речі? (Матв.10:29-30)
11. Яке було Боже провидіння в житті Йосипа? (Буття 50:20)
12. Як Боже провидіння виявилось в терпінні Іова?
13. Через кого Бог Отець керує всіма речами?
14. Якщо Бог керує і управляє всіма речами, то чи відповідальна людина за те, що вона зробила? Обговоріть.
15. Чи можете ви поєднати війну, смерть і засуху з Божим провидінням?
16. Якщо Бог керує всім, утримує все і веде все до свого логічного кінця, то чи варто нам іти до лікаря, чи планувати наперед? Обговоріть.
17. Чи є така річ, як „удача, щастя”? Що можете сказати про чорних котів, кролячу ніжку, число 13, амулети і т.д.? Як щодо гороскопів?
18. Що означає вислів „бути вдячним у процвітання”? Як ми можемо показати цю „вдячність”?
19. Що означає „бути терплячим у негараздах”? Як це терпіння відноситься до песимізму? пасивності?
20. Що важче: „бути вдячним у процвітання” чи „бути терплячим у негараздах”?

Історія започаткування Української Євангельсько-Реформованої Церкви в с. Таврійське, Херсонської області, Голопристанського району.

Листопад 1995 року назавжди ввійшов в історію створення Євангельсько-Реформованої Церкви в с. Таврійське, Херсонської області, Голопристанського району. Саме приїзд пастора Напа та його дружини Янеке з студентами Київської духовної семінарії Славою Мурзою і Василем Пилипенком запалив іскру невгасимого вогню – існування громади. Пастор Мартін Нап та його дружина Янеке приїхали в Київ з Голландії допомогати відроджувати Реформовану Церкву в Україні. Пастор Нап був організатором, керівником і наставником Київської духовної семінарії. Відзукнувшись на моє запрошення, вони приїхали в наше село, на той час Гладківку, з метою євангелізації.

То була їх перша подорож на Херсонщину, південь України. В нашому селі взагалі не було ніякої церкви, лише в деяких сусідніх селах та в районному центрі. Гості з Києва провели євангелізацію в школі, де ми з чоловіком Григорієм працювали вчителями англійської мови, в районному будинку для престарілих, а ввечері для наших сусідів чотирьох-поверхового будинку, де ми проживаємо. Спілкуватись було легко, тому що ми з Григорієм перекладали все те, що говорив пастор Нап та його дружина Янеке. Після розмови з гостями, люди виявили бажання вивчати Слово Боже. Провівши три дні в селі, гості поїхали. В нашії квартирі розпочались уроки вивчення Слова Господнього.

Спочатку людей було не багато. В основному це були сусіди, з якими наша сім'я перебувала в дружніх стосунках і то тільки, жінки та діти. Зі мною нас було сім чоловік, а з чоловіками, згодом, стало одинадцять. Перше, чому навчались всі – це користуватись Біблією, вміти правильно знаходити потрібні розділ і вірш. Ми також читали переклад Ф. О. Семенюка «Дарунок неба», молились за свої сім'ї, родини, за людей села, державу, за всіх братів і сестер всього світу. Брати і сестри з Нідерландів та Реформованих церков із Рівного, Степаня, Києва, Дніпропетровська, почувши, що в невеликому південному селі на Херсонщині існує домашня церква передали кожній людині Біблію, а також підтримували нас молитвами. Кожен отримав власну Біблію і міг читати її вдома. На той час не дуже легко було дістати Біблію, а особливо в селі. Ми збирались щонеділі. Пастор Нап і мій племінник Слава цікавились нашими справами. Допомогали літературою, порадами, молитвами. В 1996 році ми почали проводити богослужіння за зразком Євангельсько-Реформованої Церкви. Приїхавши до нас вдруге, восени 1996 року, пастор Нап сам пробіг богослужіння. Після служби він відповідав на всі запитання людей стосовно Слова Господнього. Ми співали багато псалмів, молились. Нам обіцяли допомогати, частіше приїжджати з проповідями, тому що проповіді ми читали з невеличких брошурок, які нам передавали з Києва. По черзі, нас почали відвідувати Вася, Слава, Ярослав Ванат, Шандор Молнар. До нас почали приходити нові люди, знайомі тих, хто вже відвідував богослужіння. Наша домашня церква була єдиною в селі. Люди чули про неї і дуже насторожено відносились до цього через своє незнання. Від багатьох можна було почути, що ми продались голландцям.

Після нас в селі з'явились баптисти, свідки Єгови, а згодом і Православна Церква. Ми не ображались на людей, намагались пояснювати згідно Слова Господнього, але розуміння не було, та, напевно, і до цих пір немає. Якщо ми не православні, значить зрадили своїй вірі. Ми добре розуміли і розуміємо, віра у всіх одна – в єдиного нашого Господа Бога Ісуса Христа. Ми завжди молились і молимося за те, щоб всі

ми були єдині в Дусі Святій і жили в любові один з одним, як вчив Ісус Христос.

До нас почали приходити багато нових людей і місця в нашії квартирі стало мало. Постало питання про аренду кімнати для богослужінь. Спочатку ми арендували порожню однокімнатну квартиру у нашому будинку. Перейшли туди в кінці листопада 1997 року. Брати і сестри з Нідерландів дуже цікавились життям нашої громади, села. Особливо хочеться відмітити церкви з Хардербейка, Тгарде, Барнебельда, Везена, Ермело та Гаттема, де був створений комітет української місії, яку очолював на той час, Аб Тоорнстра. Вони допомагали становленню кожної церкви в Україні духовно, морально і матеріально. Я познайомилась з багатьма братами і сестрами, які працювали на славу Господню. Вони, в свою чергу, розповідали про нас і Україну у себе на батьківщині у своїх громадах, кожна з яких налічує набагато більше людей, ніж у нас.

Восени 1998 року в Київ приїхала сім'я місіонерів від українського комітету Гаттема Ян та Аня Веркмані. В грудні того ж року Ян вперше приїхав у наше село. З тих пір він відвідував нас часто.

Весною, в травні, ми почали арендувати зал у музичній школі, так як громада виросла з 7 чоловік до 27. Літом 1999 року, шестеро дітей нашої громади вперше побували в християнському таборі, організованого ЧСРЦ в смт. Степань, Рівненської області. Наша громада поповнювалась новими людьми. Восени, у вересні 1999 року, студенти духовної семінарії закінчили навчання, але наша громада, з певних обставин, так і залишилась без пастора. Фактично, саме з цього періоду опікуватися громадою почав Ян Веркман. Він запросив місіонера Шандора Молнара попрацювати один рік у нашії громаді. В кінці листопада 1999 року Шандор з дружиною Ібсою, приїхавши з Києва, приступили до роботи. Він проводив богослужіння, вів уроки Катехізису, а також працював з дітьми. Сім'я Молнар попрацювала в громаді до літа 2000 року. В кінці вересня 2000 року, на запрошення Яна, в громаду приїхав місіонер із Закарпаття Неймет Антон. В жовтні 2000 року в нашії церкві вперше були проведені Яном Веркманом таїнство хрещення і перша конфірмація, тобто визнання віри. На цій події були присутні представники всіх Євангельсько-Реформованих Церков. Тринадцять чоловік перед присутніми визнали в своєму серці Ісуса Христа, як свого Спасителя, покаявшись в своїх гріхах. Згодом ще двоє чоловік прийняли конфірмацію, ще пізніше відбулось хрещення дитини.

Антон теж не працював у нас довго, але дякуючи його праці, з'явилась нова громада в с. Рідна Українка, яке знаходиться близько 10 км від нашого села. Після Антона, на протязі 2001–2003 років у нас працювали М. Троян, А. Понтьяр, Ян Веркман і тільки з вересня 2003 року в нашу громаду приїхала працювати сім'я місіонерів Калиничів Мирослава та Вікторії із Закарпаття. З цього моменту робота в церкві проводиться постійно і регулярно на славу Господню.

К.Ч. Прокопишина

Шановні читачі. Часто, дивлячись новини, чи то по місцевому телебаченню, чи по всеукраїнському, я стала замічати останнім часом, як багато у нас з'явилося ікон, які мироточать, статуєток, які пускають „святі сльози”, як часто людям з'являється образ діви Марії в якихось незвичних предметах. Я сама вірю в чудеса, але мене більше цікавить, чому цього є так багато в наші дні? Що це таке? І ще одне важливе питання – від кого є такі речі, хто нам їх дає? З цим питанням я звернулася до людей, які допоможуть нам у наших роздумах.

Мурза В'ячеслав

Я також вірю, що такі речі можуть траплятися. Це може бути справді чудо, а не лише якась махінація. У мене самого є багато запитань щодо цього. Але одне з них є найбільш важливе: якщо це справді чудо, то чи може хтось інший крім Бога влаштувати таке? Іншими словами: чи може диявол, в певних своїх інтересах, зробити таке чудо? Я знаю, що може. Задайте собі питання: кому потрібно те, що замість Бога люди починають поклонятися самому предмету, іконі, статуї? Звичайно, це дуже вигідно для сатани, адже людина справді починає поклонятися іконі, як ідолу, це справді стає для людини святим предметом, предметом обожнення, поклоніння. Велика маса людей іде не так прославити Бога, не так задуматися над своїм життям, як поклонитися тій іконі.

Мені не виходить з голови те, що зробили люди з мідним змієм, якого Мойсей був поставив у пустелі для порятунку (Числа 21). Чи знаєте ви, що зробили через деякий час люди з цим мідним змієм? Вони почали поклонятися йому як ідолу. Люди поклонялися не Богу, а якійсь палиці з мідним змієм (2 Царів 18:4). Чи не схоже це на наш час?

Саме тому, я не приймаю таких речей, оскільки для мене важливіше те, що Господь говорить для мене через Біблію, а не через ікони.

Думка експерта

Амитро СТЕПОВИК, мистецтвознавець, дослідник ікон, доктор богословських і філософських наук:

– Певні Церкви маніпулюють почуттями віруючих перед такими подіями, які можуть мати для них певні наслідки. Плач ікон – це абсолютна вигадка, пропагандистський хід. Певна Церква робить це для того, аби показати, що тільки вона є єдиною канонічною і благодатною Церквою в Україні, й тому Богородиця тільки в неї плаче. Але Богородиця, м'яко кажучи, не така наївна... Може, вона й справді в тому духовному світі, в якому перебуває разом з іншими праведниками, плаче через їхню нечестивість, але аж ніяк не на іконах. Це, як і те, що десь хтось комусь являвся, є чистої води пропагандою. Особливо в періоди, коли ця Церква зазнає громадського осуду. Вона запламувала себе як частина попівничого істеблішменту.

– Звідки ж береться волога на цих іконах, адже її таки видно неозброєним оком?

– Це дуже легко підпаштувати при перефарбуванні ікон. Під верхній шар дають спеціальну фарбу, яка потім „проривається” назовні. Або при малюванні вжиті спеціальні гігроскопічні фарби, які при зміні погоди – вологості, атмосферного тиску, температури – можуть вбирати в себе багато хімічних сполук, які й продукують вологу. Це чисто фізичні явища, які впливають на певні речовини, якими змальовані ікони, або на матеріали, з яких вони зроблені. Ці тонкощі знають дуже кваліфіковані іконописці.

Скрипниченко Лариса

Вважаю, що такі „чуда” не є справою „рук Божих”. На мою думку, все те, що не шкодить спілкуванню людини з Богом і ґрунтується виключно на Божому Слові, Біблії, і ні на яких інших джерелах, тим більше ідолах, має право на існування і потребує досконалого вивчення. Але при наявності таких „чуд”, не слід забувати про Заповіді Божі, де чітко сказано: „Я Господь Бог твій ... хай не буде тобі інших богів передо Мною! не роби собі різьби і всякої подоби ... не вклоняйся їм і не служи їм ...” Якщо порівняти „чудо” мироточивої ікони із „вищими силами”, то ці феномени не може пояснити жодна наука, але ж людина не повинна поклонятися і служити всьому тому, чого не можна пояснити.

Прокопишина Катерина

Ще апостол Павло застерігав у 2Сол.2:3: „Хай ніхто жодним способом вас не зведе!” я не думаю, що багато треба говорити про ті „чуда”, які зараз почали проявлятися у вигляді сліз на іконах, чи про оновлення тих же ікон. Ці „чудеса” людей тільки зводять, а не спасають. Єдине і найбільше чудо для всіх нас сталося майже 2000 років тому з милості Господньої, з Божої любові до свого творива – це дорогоцінна кров Ісуса Христа, яка пролилася за кожного з нас. Ось в яке чудо ми повинні вірити і кожному розповідати, бо для нас, людей, це останній шанс вибору: або розкаятися у гріхах і отримати вічне життя, або продовжувати таке пусте існування, яке приведе лише до вічної муки. Лише через проповідь Євангелії Бог кличе людей до спасіння. Для нас всіх є ще благодатний час, можливість звертатися не до сліз, не до ікон – людського творива мистецтва, а до живого Бога, Ісуса Христа, щоб Він віродив нас Духом Святим, керував нашим життям, направляв його в правильне русло, на славу Господню.

– І можуть робити це на замовлення?

– Не тільки можуть, але вони це спеціально роблять. Ікони на замовлення можуть „плакати”, „мироточити”, „оновлюватися”. Тому, я би не радив надавати цьому значення.

– А як тоді ставитися до чудотворних ікон?

– Такі ікони справді є, але їх чудотворність проявляється аж ніяк не на фізичному рівні. Завдяки їм чиниться містична дія на людину під час молитви. Коли людина дуже чогось просить, то справді відбувається або зцілення, або зміна її долі. Тут діє духовна сила: під впливом такого експресивного ставлення людини до Бога, великої довіри до Нього відбуваються зміни з самою людиною. Цінність ікони лише в тому, що вона є носієм образу святого, а саме чудотворіння робить Бог. Я вірю тільки в те, що діється лише з живими людьми (наприклад, зміна їхньої долі, оздоровлення й таке інше), а не з неживими фізичними предметами, якими є фарба, дошка чи попитно, на якому намальована ікона.

– Чому ж наука мовчить і не скаже свого вагомого слова у цій дискусії про чудеса? На календарі ж XXI століття...

– Ніхто не бере на себе такої сміливості. Наука нині може дати відповіді на багато питань, але не хоче компрометувати церковних осіб. А Церква не зацікавлена у цьому. Тут спрацьовує людський психологічний фактор.

Матеріал взято з газети „Експрес”,
кореспондент Надія ПАСТЕРНАК

Хто хоче бути головним?

Страус, Заєць і Ликобраз вирішили пограти разом. "Підемо пограємося в тих зарослях", - запропонував Заєць. "Ні, - заперечив Страус, - краще нам піти до жовтих силучих пісків. Це так цікаво - бігати по пісках!" - "У будь-якому випадку, друзі, нам потрібно бути дуже обережними, щоб не стати легкою здобич хижаків", - помітив Ликобраз. "З хижакими розберемося потім, - відповів Страус, - а зараз з нас трьох потрібно вибрати головного. Нехай він визначить місце, де ми будемо грати. Кращої кандидатури, ніж я, вам не знайти. Тільки подивіться на мене, який я великий і сильний". - "Так, ти досить сильний, щоб допомогти нам у випадку небезпеки, - відзначив уважний Ликобраз. - Я згодний. Будь головним серед нас". - "Тоді і я згодний. Але все-таки я боюся йти в піски. Мені там не сховатися від хижаків", - вимовив Заєць. "Не бієся, - сказав Страус, - поклясися на мене". І друзі вігналися грати.

Довго друзі бігали і стрибали по пісках. Усім було дуже весело. Так пройшов день, і вони вже зібралися повертатися додому, як раптом... "Ха-а-а-а..." - "Ой, - злякано пролепетав Заєць, - ці звуки схожі на сердитого вовка. Страус, ти такий високий, подивися, чи немає де поблизу цього страшного звіра". - "Дійсно, неподалік я бачу вовка. Але не бієся. Заєць, він нас не бачить", - відповів Страус. "У вовків слабкий зір. Вони шукають здобич, орієнтуючись по слуху і запаху, - помітив розумний Ликобраз. - Заєць у небезпеці". - "Ой, вовк і справді біжить прямо на нас. Рятуйтеся хто може!" - закричав Страус і сховав свою голову в пісок.

"Страус, допоможи мені! Придумай що-небудь, ти ж головний! Врятуй мене!" - молив про допомогу зляканий Заєць, бігаючи навколо сильних ніг нерухомо стоячого Страуса. Але відповіді не було. Вовк був вже поруч. Заєць завмер. Облизнувшись, вовк зігнув лапи в останньому стрибку. Ще мить і... "Ха-а-а-а-а!" Це Ликобраз закрив собою бідолаха-заїця. Вовк, не встигнувши зупинитися, налетів на Ликобраза, і його гострі голки боляче вплилися в хижак. Вовк кинувся бігти геть, несучи у своєму тілі пам'ять про невдалий напад. Заєць усе ще продовжував тремтіти: "Не-в-же, не-в-же я живий?.. Такі Я живий!!! Ликобраз, ти врятував мене! Ой, тобі, напевно, боляче, адже вовк відривав твої голки?"

- "Ні, не турбуйся, Заєць. Щоб провчити хижак, ми, ликобрази, спеціально залишаємо свої колючки в його тілі. Мені зовсім не боляче", - заспокоїв Заїця Ликобраз.

Відчувши, що небезпека минула, Страус висунув голову з піску. Побачивши всіх живими і здоровими, він сказав: "Я ж говорив, що нічого страшного не відбувається. Зараз ми підемо." - "Ні, - перебив його Заєць. - Вибач, Страус, але я більше не хочу підкорятися тобі. Ти, звичайно, найбільший, але ти не можеш бути головним. А Ликобраз, хоч і не великий ростом, поводить себе, як дійсний герой! Я вибираю Ликобраза". - "Як? Хіба я погано команду?" - здивувався Страус. "Справа не в тім, як ти командуєш. Щоб бути гарним лідером, потрібно любити своїх підопічних і піклуватися про їх", - пояснив Ликобраз. "Так?.. - Страус задумався. - Мене цьому ніхто не учив. Я думаю, що ви праві. Простіть мене, будь ласка. Я зігнаний, нехай Ликобраз буде головним". - "Нам не потрібно вибирати головного. Давайте приймати рішення разом", - запропонував Ликобраз. "Це гарна ідея", - підхопив Заєць. "Вігмінно, - зрадів Страус. - Я наказую... О-о-й... Я хотів сказати, ви не проти піти додому?" - "Так, звичайно, йдемо!" - в один голос сказали Заєць і Ликобраз. І троє друзів весело покрокували по дорозі.

Висновок. Люди теж часто сперечаються і хочуть зайняти місце головного серед інших, хочуть виглядати важливими. Біблія розповідає, як один раз учні Ісуса сперечалися про те, хто з них головніший. Ісус відповів їм, словами "...хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. (Марка 10:43)

Л Ю
К Б А З В Н Р О Н Г Я

А Н В Я Р Б Н В Н Б Р И Л

Р Д П Х Д Л Р Б Н І Л '

И Б Р И Е Ъ Г Т Ч Д Ъ

Р Б Н Е Ъ ' И Б Р И Е Ъ

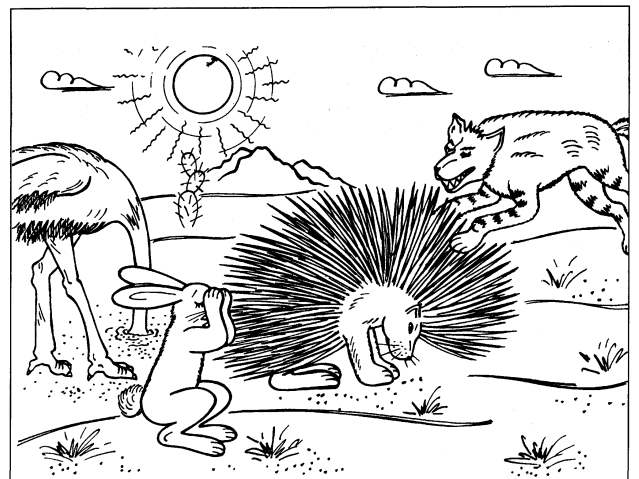
Р Б Н Е Ъ Г Т Л Й Н Ъ

Прочитай у Євангелії від Матвія 22:39 і
запиши, яка ж друга велика заповідь.

Вислухай мене, мій Боже,
І на сон благослови.
Будь всю нічку біля мене,—
Аж до ранку стережи.
Цілий день Ти доглядав нас,
Одягав і годував.
Щиро дякую Тобі я
За дари ті, що Ти дав.
Вибач всі мої провини
І на сон благослови;
А як збудиш мене вранці,
Бути кращим поможи!

Ми вдячні, Боже, Отче наш,
За ясний вранішній цей час,
За хліб, за догляд, за батьків,
За гарний світ, що Ти створив.

Нас до добра Ти навертай,
Любити ближніх научай,
У праці, в іграх так роби,
Щоб всі ми лагідні були.

Щоб прочитати найбільшу заповідь, надпиши над кожною буквою ту букву, яка стоїть слідом за нею за абеткою. («А» пишемо після «Я»).

Історичні події, описані в Біблії — справжні. Існування знайденої держави відноситься до часів царювання Давида. Канадський археолог Расел Едамс заявив, що йому і його команді вдалося знайти існування Едомітського царства, згаданого в Старому Завіті.

26 січня в деяких православних храмах Донецької області з'явилася "Луганська декларація", автори якої призивають християн боротися з "націонал - бандерівським" угруповуванням, які захопили владу в Україні.

Католицькі священники теж закохуються. Незабаром у Шотландії з'явиться перший одружений католицький священник.

Патріарх Московський і всія Русі Алексій II призвав духовництво не тільки припинити "порочну практику" здійснення тих чи інших богослужінь за встановлену плату, але і зняти ціники зі свічок.

Найбільш релігійна країна в Європі - Румунія, найбільш атеїстична - Нідерланди. Такі дані недавнього дослідження, проведеного "Gf Custom Research Worldwide". В опитуванні взяли участь 21 тис. чоловік з 21 країни. Опитування також показало, що число жінок, які вірять у Бога, більше, ніж чоловіків. У Західній Європі, наприклад, троє з чотирьох жінок переконані, що Бог існує, і тільки двоє з трьох чоловіків вірять у Нього. При цьому хоча б раз у тиждень у храми ходить тільки 25% західноєвропейців, а майже кожен другий бачить церкву зсередини лише чотири рази в рік, чи ще рідше.

Майже три чверті росіян випивають регулярно, а непитущими можуть назвати себе лише 26 відсотків.

Більшість китайців святкує Різдво на той випадок, щоб не викликати на себе гнів Всевишнього, якщо раптом "цей західний Бог все-таки існує".

Регулярне відвідування церкви продовжує життя, вважають учені. Серед людей похилого віку, які щотижня відвідують церкву, на 35% більше довгожителів, ніж серед їх невірних чи непрактикуючих ровесників.

Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій, а також колегія Держкомітету по справах релігій виступили з ініціативою передбачити відповідальність (покарання) за залучення релігійних інститутів і церковнослужителів до політичної агітації. Про це говориться в прийнятій ними спільній заяві.

У наші дні від тягару гріхів можна позбутися за допомогою комп'ютера. Рівно п'ять років тому настільки незвичайний спосіб очищення придумали німецькі програмісти. Людині досить лише закласти в програму, яка називається "Зв'язок з Ісусом" свій гріх, і машина нарахує за нього визначену кількість штрафних балів. Після цього за кожен бал комп'ютер пропонує прочитати "Аве Марія" чи "Отче наш".

Усього в Україні, за даними Держкомітету у справах релігій, більш 29,6 тисячі релігійних організацій, у тому числі 365 монастирів, у яких більш 6 тисяч ченців, 283 місії, 163 духовні навчальні заклади, у яких навчаються майже 20 тисяч студентів. Богослужіння проходять у 20 тисячах архітектурних спорудах, кожна п'ята з яких - пам'ятник архітектури.

Як свідчить офіційна статистика, щогодини в Латвії проводиться два абортів. Невтішні дані свідчать про те, що республіка займає одне з лідируючих у Європі місць по числу абортів. На тисячу немовлят, у середньому приходить 800 абортів. Крім того, щорічно в республіці фіксуються десятки випадків, коли новонароджених дітей викидають у контейнери чи на смітники.

У Польщі 80% католицьких священників, які залишили сан, роблять це через бажання створити родину, а 10% - через втрату віри.

Українська міжцерковна рада призиває президента й уряд країни розробити нові механізми взаємодії церкви і держави. Про це говориться в зверненні координатора Ради єпископа Володимира Гарбара. Всім християнським церквам країни пропонується починати богослужіння з молитви за Україну і з виносу державного прапора. При цьому Вікторіві Ющенко і кабінету міністрів запропоновано 11 березня провести національну президентську молитву за всі структури нової влади і весь народ. Міжцерковна рада пропонує також оголосити 2005-й рік, роком примирення і згоди, замінити Держкомітет у справах релігій на представницький, консолідуючий, постійно діючий орган, у якому будуть працювати представники всіх існуючих на Україні церков.

КИЇВ

Лівобережна громада Продовжується місіонерська робота на лівобережжі м. Київ, де одна із громад разом із пастором Сіренко Юрієм визнає реформатське вчення і бажає стати громадою УЄРЦ. Працює молодіжна група в цій громаді. Плануємо розпочати роботу Недільної школи і просимо молитися за це.

Правобережна громада: У нашої громаді почала роботу молодіжна група, на яку приходять молодь і є також нові люди. На цих спілкуваннях ми переглядаємо наше життя у світлі Слова Божого. Молимося про розширення цього служіння. 18 лютого Церква організувала безкоштовний перегляд фільму "Страсті Христові", прийшло понад 60 нових людей, яким ми свідчили про Ісуса і також запросили на богослужіння, і молоджне спілкування. Також є група по вивченню катехізису.

СТЕПАНЬ

(Рівненська обл.)

Громада має невеликий чисельний зріст. Ми просимо інших християн молитися, щоб усі ми не зупинилися в своєму духовному рості. Діти Недільної школи, а також вчителі мали евангелізаційну поїздку до селища Гута в Рівненській області, де ставили невеличку виставу про Різдво, колядували та ділилися істиною про Ісуса Христа. Громада приймала участь у конкурсі колядок, який проводився селищною радою. Далі випускаємо "Молодіжний Християнський листок".

СВАЛЯВА

(Закарпатська обл.)

в зимову пору року церковна активність не є найкращою, проте навіть у цю пору наша громада і далі стоїть на дорозі духовного розвитку. Як завжди проходять богослужіння, уроки в Недільній школі, Біблійні уроки, вивчення Катехізису. Маємо чисельний ріст читачів нашої бібліотеки — тепер їх більше 600. Розпочали уроки англійської мови для дітей і старшокласників, у цьому нам допомагає сім'я Прокопишиних. Через ці уроки стараємося залучати нових дітей до нашої громади. Збільшується число дітей, у яких наші викладачі Біблії проводять уроки — тепер є 11 класів і приблизно 250 дітей один раз у тиждень відвідують ці заняття. Є бажання розпочати комп'ютерні курси. Нещодавно також було почато радіомовлення по місцевому радіо. Слухачі мають змогу почути 20-ти хвилинну проповідь. Молимося за результати цієї діяльності.

ТАВРІЙСЬКЕ, РІДНА УКРАЇНКА

(Херсонська обл.)

Особливих новин у громаді немає. Все проводиться у звичайному режимі, щонеділі богослужіння, в четвер біблійні уроки та урок катехізису. У Рідній Україні проводимо курс вишивання з метою, щоб вишивки продати і фінансово підтримати евангелізаційні проекти.

КОГО НАСПРАВДІ ПОТРІБНО ВШАНОВУВАТИ 14 ЛЮТОГО?

Святкування "Дня закоханих" 14 лютого має язичеські корені. Про це заявив в інтерв'ю генеральний секретар Конференції католицьких єпископів Росії священник Ігор Ковалевський. "Святий Валентин жив в III столітті. Це - загальний святий і Католицької і Православної Церков. Про його життя збереглося дуже мало достовірних свідчень, проте дуже багато легенд", - сказав Ковалевський. Святий Валентин був єпископом італійського міста Терні в той час, коли християни піддавалися переслідуванням з боку імператора Клавдія. Одного разу Валентин змінив від сапоти дочку сановника Астеріуса, після чого вся родина сановника прийняла християнство. Це викликало гнів імператора - і 14 лютого 269 року єпископ був обезголовлений.

"У ті дні в Римській імперії проходили щорічні торжества на честь богині Юнони - покровительки закоханих пар. Однієї з традицій свята було дарувати один одному записки з іменами закоханих. Християни перейняли цей звичай, записуючи на листівках імена святих. Саме тому, святий Валентин став заступником закоханих", - повідомив Ковалевський. "Це - народна традиція, а не церковна", - підкреслив він. Переказ про те, що єпископ Валентин, всупереч заборони імператора, вінчав римських солдатів, не більш ніж легенда.

"Церква не засуджує любові й особливої уваги один до одного в день Валентина. Але любов пов'язана з відповідальністю, і Церква закликає закоханих думати один про одного не тільки в цей день", - сказав Ковалевський.

РІВНЕ

Ві - Шонегілі, з 11⁰⁰ до 13⁰⁰ г., у новому приміщенні Фонду "Вірний шлях", проходять тепер наші Богослужіння, які стабільно відвідують 25 чол. Переважна більшість з них - це конфірмовані члени церкви. Службу оживляє спів пісень з Книги хвали під супровід клавирних, а також пісень з християнського дитячого табору під гітару. Після служби проходить вивчення Катехізису для всіх бажаючих. У будні дні пастор відвідує людей по домах. Періодично, із пасторською підтримкою та проповіддю Слова Божого, до громади приїждять пастори із інших громад УЄРЦ. Незважаючи на тимчасові труднощі, життя в середній громаді стрімко розвивається. Активно діють недільна школа і молодіжний гурток. Викладач недільної школи Шеховцова Ірина Ярославівна веде 2 групи: по суботах старшу (діти, старші 10 р.) - 10 чол., та по неділях молодшу (діти до 10 р.) - 9 чол. Молодіжні збори проходять по суботніх вечорах і налічують 10 чол. Заняття ведуть по черзі Прадишук Олена і Пилипенко Саша.

Від громади навчаються у Семінарії 3-є студентів, які тепер мають можливість вільно і творчо реалізувати свої знання і духовні дари.

На Різдво пройшло святкове Богослужіння, де прозвучало 2 проповіді і відбулася Господня вечеря. По закінченні прозвучав святковий концерт, де у виконанні члена церкви Юрія Стасюка прозвучали авторські обробки різдвяних пісень для класичної гітари. А у неділю вихованці недільної школи і молодіжного гуртка подарували громаді різдвяну костюмовану виставу.

Інформація про церкву.

РОЗПОРЯДОК СЛУЖІНЬ

Церкви з Реформованим віровченням можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: Неділя о 11 год. Майдан Незалежності 3, офіс 414 телефон - 22-67-77	Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Ломоносова 14 телефон 7 - 30 - 61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: Неділя о 10 год. вул. Олени Теліги 27 телефон - 4 - 11 - 77	Богослужіння: Неділя о 14 год. кінотеатр "Салют" тел. 264 - 68 - 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
Богослужіння: Неділя 14 год. медичний пункт тел. - 3 - 32 - 58	Богослужіння: Неділя 10 год. Музична школа тел. 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: Неділя 10.00 Пл. Жупанатська 4,	В Мукачеві по вулиці Духновича 72 о 16.00, Перечині та Вишкові,
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 234-07-94 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35	м. Миколаїв тел. (0512) 35-13-93 м. Ізмаїл м. Белгород - Дністровський (04849) 3-12-05 м. Харків

Шановні читачі !!!

Деякі статті з нашої газети, а також інформацію про наші громади, наші братні церкви в Голандії, можна знайти в Інтернеті на англійській мові за адресою:
www.oekrainezending.nl

Технічний редактор: Мурза Еріка
Члени редколегії: Ванат Я.,
Мурза В., Пилипенко В., Молнар Ш..

НАША АДРЕСА:

89300 Україна, Закарпатська обл.,
м. Свалява, вул. Визволення 164 / 1
Телефон редакції: 7 30 61
E-mail: murza@UERC.svl.uzhgorod.ua

Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність - раз у два місяці.

Газета розповсюджується за пожертви.